

vel været Gjenstand for Overveielse i Kommissionen; men man er kommen til det Resultat, at overveiede Grunde tale derimod.

Til 7de Kapitel.

(Om Sammenstød af Forbrydelser og Straffens Forandring i visse Tilfælde.)

Materien om Konkurrence eller Sammenstød af Forbrydelser ansees vistnok almindelig, og det med Føie, for en af de vanskeligste i Criminalretten; ligesom ogsaa de forskjellige Straffelove vidne om, at intet fast Princip i den Henseende har gjort sig gjældende. Idet man forøvrigt paa forskjellig Maade skjælnet imellem de forskjellige Tilfælde af Sammenstød af Forbrydelser under samme Sag — det Tilfælde, at der ved een og samme Handling er begaaet flere Lovovertrædelser; af samme eller forskellige Slags, det Tilfælde, at den Skyldige flere Gange, eller ved flere Handlinger, har overtraadt den samme Lovbestemmelse eller dog begaaet flere eensartede Lovovertrædelser, og det Tilfælde, hvor den Skyldige under samme Sag findes ved flere Handlinger at have begaaet forskellige og ueensartede Forbrydelser — er det ikke ualmindeligt, at man opstiller 2 modsaaende Principer, det ene det saakaldte Kumulationsprincip, hvorefter Straffene for alle de enkelte Lovovertrædelser skulle sammenlægges, det andet, hvorefter ikkun Straffen for den største Lovovertrædelse skal anvendes, idet de øvrige Lovovertrædelser kun ved Valget af Straffegraden efter den for hiin gjældende Straffebestemmelse skulle tages i Betragtning som skjærpene Omstændigheder. Man erklærer sig snart for det ene snart for det andet Princip, idet man dog derhos erkjender, at ethvert af dem ved Gjennemførelsen maa modificeres og lempes for ikke at fremkalde practisk libet østelige Resultater. Foraauidt inidertid navnlig det sidste, Ikke-Sammenlægningsprincippet, jævnligen finder Tilslutning, ikke just fordi det ansees som det principrigtige men væsentlig

paa Grund af de Haardheder, for ikke at sige Ubilligheder eller Uretfærdigheder, hvortil Sammenlægningsprincippet strengt gennemført formentlig vilde lede, turde det vel være, at Tingen egentlig er den, at man deels ikke klart opfatter og fastholder Betydningen af de enkelte Straffebestemmelser i Loven, deels noget misforstaaer den Sætning, at hver Lovovertrædelse bør have sin Straf og alle de begaaede Forbrydelser foraauidt medvirke til Bestemmelsen af den samlede Straf under Et for dem alle, idet man forstaaer denne Forening af de enkelte Forbrydelsers Straffe som eensbetydende med en arithmetisk Sammenlægning af disse Straffe.

Efter Bestaffenheden af den danske Straffelovgivning er det let forstaaeligt, at man for-gjæves deri vil søge om en Udtalelse af et bestemt almindeligt Princip for Straffens Bestemmelse i Tilfælde af Sammenstød af Forbrydelser, og det turde neppe bidrage noget Væsentligt til at kaste Lys over Sagen at gennemgaae de enkelte Lovbestemmelser, i hvilke man snart paa den ene Side har villet finde en Erkjendelse af Sammenlægningsprincippet, snart paa den anden Side en Erkjendelse af det modsatte Princip. Ogsaa turde det uden Tvivl føre til en usforholdsmæssig Vidtløftighed, om man her vilde gaae ind paa en Drøftelse af alle de Momenter, som ere fremførte eller kunne fremføres ved Underfølgelsen af den heromhandlede Materie; man skal derfor indskrænke sig til at antyde de Hovedbetragtninger, som have været bestemmende for Kommissionen til at gjøre det Forslag, som foreligger i Udkastets § 62.

I og for sig maa Straffeloven være anvendelig ligesaa ofte, som det i samme omhandlede Tilfælde er forhaanden, og den Omstændighed, at en Person under samme Sag findes skyldig i flere Brud paa Straffeloven, kan fornøstigtviis ikke bevirke, at han kun straffes for een af de begaaede Forbrydelser, og at de øvrige enten lades aldeles ustraffede eller kun tages i Betragtning som skjærpene Omstændigheder. Kun naar de flere i og for sig forskyldte Straffe ere uforenelige (nemlig hvor en af dem er Livsstraf eller livsvarig Frihedsberøvelse), er det uundgaaeligt, at den største